

ת"פ 30167/03/20 - מדינת ישראל נגד ארנולד כריסטיאן יוהס

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 30167-03-20 מדינת ישראל נ' יוהס (עציר)
תיק חיצוני: 104772/2020

בפני	כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ארנולד כריסטיאן יוהס (עציר)

החלטה

בפניי בקשה לביטול כתב אישום בטענה של הגנה מן הצדק.

אמנם ב"כ המאשימה התייצבה לדיון ללא עמדה, שכן עפ"י הטענה לא התקבלה אצל המאשימה הבקשה, ואולם מצאתי כי במקרה זה הובאו די נתונים כדי להכריע בבקשה, אף ללא תגובת המאשימה.

נגד הנאשם הוגש ביום 15/3/2020 כתב אישום המייחס לו גידול סמים והחזקת סמים. בהתאם לכתב האישום, גידל הנאשם סמים מסוג קנבוס בדירה ששכר בנוף הגליל ובתנאים של "מעבדת סמים" הכוללת 12 שתילים, עציצים, מנורות, חומרי דישון ועוד. בהתאם לנטען בכתב האישום, אותה "מעבדת סמים" התגלתה בחיפוש שבוצע באותה דירה ביום 9/3/2020.

יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של הנאשם, אשר היה בעת הגשת כתב האישום עצור, עד תום ההליכים. הנאשם שוחרר בהמשך, וכעת הוא מצוי בהגבלות שהושתו עליו במסגרת הליך המ"ת המקביל.

טענת הנאשם היא כי זכויותיו נפגעות עד כדי פגיעה אנושה בצדק, באופן המחייב להורות על מחיקת כתב האישום. בקצירת האומר יאמר, כי הטענה מופנית לכך שהמאשימה נמנעה מלהעביר, לטענת הנאשם, את מלוא חומרי החקירה לידי באי כוחו - אלה שייצגוהו בתחילת ההליך מטעם הסנגוריה הציבורית, ובהמשך גם לעורכי הדין כביראן ופרץ, המייצגים אותו בהווה.

טענות לגבי אי העברת חומרי חקירה הושמעו בפניי בבקשה כתובה שהוגשה בהליך זה, ובהתאם להחלטתי מיום

20/5/2020 נותבה הבקשה, בהתאם לנוהל ובהתאם למקובל בטיפול בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, לטיפולו של מותב נפרד במסגרת תיק בע"ח, שטופל ע"י סגנית הנשיא, כב' השופטת במביליה-איינשטיין.

מטבע הדברים, טיעוניהם של הצדדים וההחלטות באותו תיק בע"ח לא מצויים בפניי, ולא אדרש אליהם, ואולם מוסכם על הצדדים כי בעקבות עניינים שעלו באותו הליך, ורק אחרי דברים שעלו שם, פנתה המאשימה להליך של הוצאת תעודת חיסיון לגבי חלק מחומרים אשר המאשימה מחזיקה בידה ואותם היא מבקשת שלא להעביר לידי ההגנה. עוד מוסכם על הצדדים, כי מדובר בחומר חקירה אשר הוצג בזמנו בפני שופט אשר חתם על צו חיפוש שעל פיו בוצע החיפוש בדירה ביום 9/3/2020.

טענתו הנוכחית של הנאשם, אשר נוסחה ע"י באי כוחיו בפירוט רב בבקשתם הכתובה ובטיעוני המשך היום, הינה כי המאשימה פגעה בזכויותיו של הנאשם באופן אנוש הגובל בעינוי דין, בכך שלא העבירה את מלוא חומר החקירה מראש, ואף לא ציינה ברשימת חומר החקירה כי חומר כזה מצוי בידי המאשימה.

מוסכם כי המאשימה, אשר כאמור לא הגיבה תגובה סדורה לבקשה, טענה בהליך הבע"ח כי מדובר בחומרים אשר מראש לא היוו חומר חקירה. כעת, כאמור, המאשימה אינה מחזיקה עוד בעמדה זו והיא פועלת להוצאת תעודת חיסיון. בהחלטתי מיום 21/6/2020 נעתרתי לבקשת המאשימה וניתנה ארכה בת 20 יום להגשת תעודת החיסיון.

התגלגלות העניינים, אפילו אם ימצא בה בסופו של דבר פגם מצד המאשימה, ואפילו יהיה בפגם זה בסופו של דבר משום משקל להכרעה בהליך בירור האשמה, או אם ימצא הנאשם אשם, בהליך גזירת הדין - אין בו משום פגיעה בזכויות הנאשם כדי הגנה מן הצדק, ובודאי שאין בו עילה למתן סעד קיצוני כמבוקש - מחיקת כתב האישום.

אין מחלוקת בפנינו כי כתב האישום מבוסס על ממצאים שנאספו בצו חיפוש שיפוטי. בדעת הנאשם, כך נלמד מהבקשה, לתקוף במסגרת הליך זה את חוקיותו של צו החיפוש. הפגמים אשר לגביהם נטען במישור של העברת חומרי חקירה ייבדקו, יחד עם יתר הטענות ובמסגרת בחינת כלל הראיות, בהליך זה אשר טרם החל ואשר בו טרם ניתנה תשובתו של הנאשם לאישום.

ההליך הפלילי במהותו הינו כזה שבתחילתו ניצב השופט מול כתב אישום ומול מסמך זה בלבד. חומר החקירה אינו נמסר לעיונו של השופט היושב בדין והוא מוצג בהדרגה בהתאם לסדרי הדין עד שנלמדת התמונה כולה בשיטה האדוורסרית הנהוגה במחוזותינו, ובהתאם לטיעוני ב"כ הצדדים הטוענים עפ"י חוכמתם ובחירתם.

שאלת חוקיותו של צו חיפוש, אף שאלות הנוגעות להעברת חומרי חקירה, אינן יוצאות דופן מבחינת יכולתו של בית המשפט לפסוק בהן, וגם שאלות אלה ייענו ויטופלו בהתאם לחומרים שיוצגו בבוא היום.

בשלב זה, אין ביכולתי לקבוע אם הימנעות המאשימה מהעברת חומר כזה או אחר הינה אכן מחדל ומה רמתו של המחדל, אם אכן נעשה.

הטענה לגבי מחדל באי העברת החומר טופלה כאמור במסגרת ההליך הפלילי באופן יעיל ומזורז, תוך הפניית הצדדים להליך בע"ח נפרד. גם אם הביא הדבר להימשכות מסוימת של ההליך - למעלה מ- 3 חודשים מאז הגשת כתב האישום, אין לומר כי מדובר בסחבת לא סבירה או בעינוי דין.

לנאשם לא נערך שימוע ע"י המאשימה, ואולם גם בכך לא קופח, שכן חובת היידוע וזכות השימוע מסויגות במקרים בהם נאשם נמצא במעצר, כפי שהיה מצבו של הנאשם.

סעיף 149(10) לחסד"פ מגדיר, מאז התיקון בחוק משנת 2007, את הטענה המקדמית אשר מקובל לכנותה "הגנה מן הצדק". טענה זו מכוונת לאותם מקרים בהם הגשת כתב האישום, או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. פסיקת בית המשפט העליון לגבי הגנה מן הצדק, שניתנה לפני התיקון של החסד"פ, קבעה כי סעד בגין פגיעה בצדק תינתן במקרים בהם יוכח כי הרשות פגעה בזכויות נאשם באופן מהותי ביותר, וגם אז סעד של מחיקת כתב אישום שמור למתי מעט של מקרים, בהם ההתנהגות של הרשות הינה "שערורייתית", או "פוגענית" - עד כי לא ניתן לתקן את הפגיעה בצדק ואת רמיסת הזכות אלא במחיקתו של ההליך הפלילי.

על פניו, בשלב מוקדם זה בו אנו מצויים, המקרה הנוכחי רחוק מרחק רב מאוד מאותם מקרי קיצון בהם יימחקו כתבי אישום. ניצב בפניי נאשם אשר אינו טוען כלל כי הנטען בכתב האישום לא מבוסס על ממצאים שנמצאו בביתו בצו כדן מאת בית משפט. מאז הוגש כתב האישום, כשבוע לאחר אותו חיפוש, עברו רק למעלה מ- 3 חודשים. העיכוב בהגשת תעודת חיסיון, אפילו ייקבע כי מקורו במחדל כלשהו של המאשימה, אינו עיכוב בלתי נסבל או חריג, והנאשם אינו מצוי במעצר. לא הוכח בענייננו אי צדק משווע, ולא נחשפת גישה שערורייתית או פוגענית של הרשות כדי הגנה מן הצדק.

לנוכח כל האמור לעיל, הבקשה למחיקת כתב האישום נדחית.

הנאשם ישיב לאישום.

ניתנה היום, א' תמוז תש"פ, 23 יוני 2020, במעמד הצדדים.

